

РЕШЕНИЕ

№ 5907

гр. София, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3555** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от АПК вр. с чл.162-166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс / ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], 1303, [улица], ет.4, ап.5, представявано от управителя В. К. М., чрез процесуален представител – адв.М. М. от САК, Адвокатско дружество „К. и М.“ срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/324 от 23.01.2020г., издаден от Зам.изпълнителния Директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който за жалбоподателя на основание чл.14, ал.1 от Наредба №11 от 03.04.2008г. е установено публично държавно вземане в размер на 18831,40 лева, представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ за кампаниите 2013г., 2014г. и 2015г.

Иска се отмяна на оспорения акт като нищожен, както и с доводи за неговата незаконосъобразност, необоснованост и постановяване в нарушение на административно-производствените правила. Конкретно се твърди, че дружеството, поради законодателна промяна като с параграф 15 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ от бр.61/2015г. на ДВ, с която се задължават всички ползватели, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавни и общинския поземлен фонд преди 24.02.2015г. са длъжни в срок до 01.02.2016г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл.37и, ал.1 и ал.4 от ЗСПЗЗ. Последната се постановява пасищата, мерите и ливадите от държавния и общинския поземлен фонд

могат да се отдават под наем или аренда само на собственици или ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни, регистрирани в Интегрираната информационна система на БАБХ, съобразно броя и вида на регистрираните животни, по цена определена по пазарен механизъм. Тъй като не е привел стопанството си с изискванията на чл.37и, ал.1 и ал.4 от ЗСПЗЗ общините, с които жалбоподателя има сключени договори за наем на пасища и мери са прекратили предсрочно тези договори. За това обстоятелство на 16.05.2016г., с писмо № 02-2600/3319, в срока по чл.15 ал.2 от Наредба 11 от 06.04.2009г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. /Наредбата №11/, дружеството е уведомило ДФЗ. Независимо от това през 2019г. е открито производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане на ДФ „Земеделие“ към [фирма] в размер на 18 831,40 лева по мярка 211, за което жалбоподателя бил уведомен с писмо изх.№ 01-2600/4869 от 15.08.2019г. на ДФ „Земеделие“. Дружеството е направило в 7-дневен срок от получаването на уведомителното писмо за откриване на производството по издаване на АУПДВ, като е посочил същите основания, за които е бил в невъзможност на продължи изпълнението на поетия пет ангажимент и поради което не е могъл да подаде заявление за подпомагане за 2016г., а именно едностранното прекратяване на договорите за наем на общинска земя от страна на [община] и [община].

Оспорват се правните основания за издаването на Акт за установяване на публично държавно вземане като неотнормирани към фактическото му съдържание, като се твърди че е налице и липса на фактически основания /мотиви/.

Твърди се, че АУПДВ е нищожен, тъй като съгласно чл.20а, ал.5 от ЗПЗЗ е предвидено, че изпълнителния директор издава тези актове по реда на ДОПК и решения за налага на финансова корекция по реда на глава пета, раздел III от ЗУСЕСИФ. Съгласно чл.20а, ал.6 от ЗПЗП изпълнителния директор може да делегира със заповед правомощията си по ал.5 на зам.изпълнителния директор и на директорите на областните дирекции на фонда. Според жалбоподателя, обжалваният акт е издаден от зам.министъра на ДФ „Земеделие“ П. С., без да се установява от него да са били делегирани тези правомощия от Изпълнителния директор на фонда. Представената с административната преписка Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която се делегират правомощията на зам. Изпълнителния директор П. С. по издаване и подписване на АУПДВ по мярка 211 и/или изключване от подпомагане по чл.14 ал.1 от Наредба №11 от 03.04.2008г. на бенефициенти от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г., според жалбоподателя не санира липсата на позоваване и препращане към тази Заповед, поради което акта се явява нищожен.

Твърди се, че оспорвания акт страда от липса на фактически основания за издаването му, поради което е налице съществен порок във формата и представлява отменително основание. Издаден е при грубо нарушение на съдопроизводствените правила като твърди, че в противоречие на разпоредбите на ЗПЗП е посочено, че освен че се изключва от финансово подпомагане и се издава АУПДВ на дружеството, но и че актът представлява акт за нередност по смисъла на чл.14, ал.1 от Наредбата за определяне на процедурите за администриране на нередности по фондове, инструменти и програми, съфинансирани от ЕС, тъй като е първата писмена оценка, съдържаща мотивирано заключение, въз основа на конкретни факти, че е извършена

нередност и подлежи на незабавно вписване в регистъра за нередности по чл.14, ал.3 от същата Наредба.

По отношение на материалната незаконосъобразност на акта, излага доводи, че ангажиментът е бил поет при наличие на правно основание за стопанисване на посочените площи от общинския поземлен фонд – сключени 5-годишни договори за наем с [община] и [община], представляващи пасища, мери и ливади в общ размер на 1708,375 ха и съобразно изискванията и разпоредбите на европейските нормативи и действащото към онзи момент законодателство по „Програма за развитие на селските райони 2007-2013г.“. Твърди се, че договорите за наем са прекратени едностранно от двете общини на основание чл.15, ал.3 вр. чл.14, ал.7 от ЗОС и параграф 15 от ПЗР към ЗИД на ЗСПП. За това прекратяване е уведомен ДФ „Земеделие“, като е посочено в писмото, че именно това е причината поради която дружеството не може да продължи да изпълнява ангажимента си по независими от него причини, тъй като няма правно основание за ползването на земеделските земи и не може да подаде заявление да подпомагане за 2016г. Излага подробни съображения, че следва да се приеме, че е налице „непреодолима сила“ или форсмажорни обстоятелства.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв.М., който поддържа жалбата по изложените в същата доводи. Моли съда за отмяна на административния акт. Представя писмени доказателства. Претендира разности съобразно списък на разностите в размер на заплатената държавна такса и 1313,93 лв. за адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответника по жалбата – Заместник изпълнителният директор на Държавен фонд (ДФ) "Земеделие", редовно призован, не се представлява в о.с.з. В молба от 16.10.2020г. излага становище, че жалбата е неоснователна и недоказана и желая същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсулско възнаграждение, определено на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. чл.144 и се прави възражение за прекомерност за адвокатския хонорар на насрещната страна.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Оспорващото дружество е регистрирано с Уникален регистрационен номер (УРН) 592845 в ДФ "Земеделие" със заявление за подпомагане по мярка 211, Направление „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони”от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2007-2013г.

На 11.08.2015г. в ДВ, бр. 61 от 2015 г., е обнародвано изменение на ЗСПЗЗ, като в ПЗР към ЗИД на ЗСПЗЗ в § 15 е даден срок, в който са задължили ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., в срок до 1 февруари 2016г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на [чл. 37и, ал. 1](#) и 4 на ЗСПЗЗ. Тъй като не е изпълнил тези изисквания, от страна на [община] и [община], в съответствие с §15, ал.3 едностранно са прекратили договорите за наем на заявените площи по ангажимента, на основание чл.15, ал.3 вр чл.14, ал.7 от ЗОС и § 15 от ПЗР към ЗИД на ЗСПЗЗ. Жалбоподателят уведомил ДФЗ за тези обстоятелства с уведомително писмо, постъпило в ДФЗ на 16.05.2016г. с вх.№ 02-2600/3319 (л.27).

С писмо № 01-2600/4869 от 15.08.2019г. на ДФЗ, получено от жалбоподателя на 23.08.2019г. дружеството било уведомено, че се открива производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на ДФ „Земеделие“ към [фирма] в размер на 18 831,40 лева по многогодишен ангажимент по Мярка 211 “Плащания на

земеделски стопанин за природни ограничения в планинските райони“. По този повод дружеството подадо възражение – от 30.08.2019г. / л.23/, в което обяснило причините, довели до обективна невъзможност да изпълни поетия ангажимент по мярка 211 – бил лишен от възможността да ползва имотите, по независещи от него причини не е бил в състояние да изпълни ангажимента за 2016г., поради което не е подал и заявление. С възражението представил доказателства, подкрепящи твърдяното в него и е поискал прекратяване на производството по издаване на АУПДВ.

Независимо от това, на 23.01.2020г. последвало издаването на Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/324, връчен на жалбоподателя на 27.02.2020г. Административният орган не е приел възражението за основателно, като е посочил, че поетият ангажимент е могъл да бъде изпълнен с декларирането на други площи, които се намират в необлагодетелствания район. Мотивирайки волята си по този начин, ответникът е издал оспореният пред съда АУПДВ № 01-2600/324 от 23.01.2020г., с който на основание чл. 14, ал.1, т.4 от Наредба № 11/03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013, чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл.20а, ал. 6 и ал. 5, предл.1 вр. ал.2 и ал.1 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/, жалбоподателят е изключен от подпомагане и е установено публично държавно вземане срещу него в размер на 18831.40 лв., представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014 и 2015г. Посочен е и начинът на изчисляване на дължимата лихва върху тази сума в зависимост от срока на възстановяване на сумата или на извършено прихващане от бъдещи вземания.

По делото няма спор за сумите, които са изплатени по време на изпълнението на петгодишния ангажимент така, както са конкретизирани в мотивите на АУПДВ. Не е налице и спор, че от страна на жалбоподателя са подавани заявления за предходните три години, както и че не е подал заявление за 2016г. от поетия ангажимент по мярка 211. Тези факти са и безспорно установени от доказателствата по делото.

Актът е връчен на жалбоподателя с препоръчана пощенска пратка на 27.02.2020г., видно от приложеното известие за доставяне, а жалбата е подадена на 12.03.2020г. в ДФЗ.

По делото са приложени и заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г. на Изп. директор на ДФЗ, с която са делегирани правомощия на Зам. изпълнителен директор да издава актове от вида на оспорения; Протокол № 114/15.06.2017 г. на заседанието на УС на ДФЗ.

Приложени са и подаваните заявления от жалбоподателя по мярка 211 за съответните 2013, 2014 и 2015г., ведно с приложенията към тях.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и против акт, подлежащ на оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително

свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. По силата на чл.166, ал.2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В нормата на § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП е предвидено, че Разплащателната агенция е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз.

В чл. 11 на ЗПЗП е регламентирано, че функциите на Разплащателна агенция се изпълняват от Държавен фонд "Земеделие".

Съгласно чл. 27, ал. 3 и ал. 5 от ЗПЗП, Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на ЕС, като вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФ "Земеделие", който е и Изпълнителен директор на Разплащателната агенция, издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, като той може да делегира със заповед тези си правомощия на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

От посочената нормативна регламентация следва, че в правомощията на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – РА е издаването на АУПДВ по всички схеми и мерки на Общата селскостопанска политика, вкл. по мерките по чл. 1 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013г., които правомощия може да делегира със заповед на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019 г. /л. 18 - 19/, с която /по т. 18 и т. 19 от заповедта/ изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" е делегирал на П. Д. С. правомощията да издава и подписва писма за откриване на производство по издаване на АУПДВ, както и да издава и подписва Актове за установяване на публични държавни вземания по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските

райони" и/или изключване от подпомагане по чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. В случая оспореният АУПДВ № 01-2600/324 от 23.01.2020 г. е подписан от П. С., като от фактическа страна по делото не е спорно, че към датата на издаване на АУПДВ лицето е заемало длъжността заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“. Следователно обжалваният акт е издаден от материално компетентен орган, при упражняване и в рамките на надлежно делегираните му със Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – Разплащателна агенция правомощия за издаване на АУПДВ. Обстоятелството, че цитираната по-горе заповед не е цитирана в оспорения акт, не е основание да се приеме липса на компетентност на издаващия орган, водеща до нищожност на акта.

Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му, от което следва, че императивно изискване на закона е административният акт да е мотивиран. Мотивите представляват единство от фактическите и правни основания за издаване на акта и тяхното наличие позволява на адресата да разбере волята на административния орган и да защити правата и интересите си. Липсата на мотиви пречатства осъществявания от съда контрол за законосъобразност и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт.

В случая, видно от съдържанието на оспорения АУПДВ, административният орган е посочил факти, свързани с поемането от жалбоподателя на многогодишен ангажимент по мярка 211 от ПРСР, факта, че жалбоподателя не е подал заявление за подпомагане за кампания 2016 г., с което са нарушени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., с цитиране на правните последици, а именно – изключване на кандидата от подпомагане и възстановяване на част от компесаторните плащания. В АУПДВ са посочени сумите за подпомагане за първите 3 години от ангажимента поотделно и общо изплатената сума. Описано е осъществяването на процедурата по уведомяване на кандидата за откритото производство, възражението от същия, както и мотивите, с които то не е прието за основателно.

Като правно основание за издаването на АУПДВ е посочен чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК във вр. с чл. 166 от ДОПК и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5, пр. 1 във вр. с ал. 2 и ал. 1 от ЗПЗП. Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и

се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва:... след третата година - 50 %.

Съгласно чл.15, ал.1 и 2 от същата наредба, разпоредбите на чл.14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, като случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства заедно със съответните доказателства (документи, издадени от компетентен административен орган) се съобщават в писмена форма на ДФЗ - РА от земеделския стопанин или от друго упълномощено от него или наследило го лице в рамките на 10 работни дни от датата, на която земеделският стопанин или упълномощеното от него или наследилото го лице е в състояние да направи това.

Съдът приема констатацията в оспорения акт, че кандидатът не е изпълнил задължението си по чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. за подаване на заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, като не е подал такова заявление за 2016г.

Спорът в случая се свежда до това, налици ли са основанията по чл. 15, ал. 1, във вр. с § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за да не се приложи по отношение на жалбоподателя разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от същата Наредба. Нормата на цитирания чл.15, ал.1 регламентира, че разпоредбите на чл.14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а § 1, т. 3 от ДР на Наредбата, дава дефинициите за "форсмажорни или изключителни обстоятелства". Според тази разпоредба, "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството.

Съдът намира, че в случая не се установи наличие на нито една от лимитативно изброените от нормотвореца хипотези. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, изложени в мотивите към оспорения акт, че доводите във възражението, обусловени от приложените към същото писмени доказателства и в частност

уведомленията за едностранно прекратяване на договорите за наем с имоти частна общинска собственост, не съставляват основания, препятстващи изпълнението на многогодишния ангажимент. И това е така, тъй като действително в приложимото национално законодателство, а и общностно, няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Следователно заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхвата на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не е пречка за изпълнението на многогодишния ангажимент. Предвид това е и неоснователен аргумента на жалбоподателя, сочещ изменението в нормативната уредба и в частност в разпоредбата на чл.37и от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, вследствие на което за обстоятелство, съставляващо непредвидено такова довело до обективна невъзможност да продължи поетия многогодишен ангажимент. Това означава, че прекратяването на договора за наем между жалбоподателя и [община] и [община] се явява ирелевантно по отношение на освобождаване на лицето от възстановяване на изплатените до момента суми.

Според чл. 47, пар. 4 от Регламент № 1305/2013 възстановяване на получената помощ не се изисква в случаите на форсмажорни и извънредни обстоятелства, както са определени в член 2 от Регламент (ЕС) № 1306/2013. Според така посочената регламентация за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП „непреодолима сила“ и „извънредни обстоятелства“ могат да бъдат признати по-специално в следните случаи: а) смърт на бенефициера; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициера; в) тежко природно бедствие, което е засегнало сериозно стопанството; г) случайно унищожение на постройките за животни на стопанството; д) епизоотия или болест по растенията, която е засегнала съответно част или всички селскостопански животни или земеделски култури на бенефициера; е) отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от стопанството, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено към деня на подаване на заявлението. И тук изброяването на обстоятелствата, които могат да бъдат признати за форсмажорни или изключителни, и съответно да обосноват недължимост на изплатените средства, е посочено изчерпателно, като не е предвидена хипотеза на законодателни

изменения, на каквито в случая се основават доводите на жалбоподателя. Безспорно, настъпилата през 2015г. законодателна промяна вменява определени задължения за жалбоподателя в качеството му на наемател на пасища и мери от общинския поземлен фонд, който факт обаче не представлява нито форсмажорно, нито изключително обстоятелство. Ето защо съдът също приема, че този случай, независимо от представените от жалбоподателя писмени доказателства, не може да бъде подведен под конкретна хипотеза на § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., т. е. не е налице основание за приложението на чл. 15, ал. 1 от същата Наредба, до каквато преценка правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е достигнал и административния орган.

В допълнение следва да се изложи, че прекратяването на договора за наем на обработваните площи е неотнормено, доколкото, както вече бе изложено по-горе, не представлява извънредно или форсмажорно обстоятелство, тъй като не е пряк резултат от промени в приложимото законодателство, а е следствие от неизпълнение на задължението по пар. 15, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗСПЗЗ. Според цитираната норма ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., са длъжни в срок до 1 февруари 2016 г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл. 37и, ал. 1 и 4 от ЗСПЗЗ, което означава, че лицето е имало възможност да съобрази дейността си с измененията, за което е бил даден и законов срок.

Настъпилата промяна в нормата на чл. 37и ал. 1 и ал. 4 от ЗСПЗЗ създава задължение за кандидатите по § 15, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ, обн. ДВ бр. 61/2015 г., съгласно което ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., са длъжни в срок до 1 февруари 2016 г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл. 37и, ал. 1 и 4, в противен случай, на основание § 15, ал. 3, същите се прекратяват.

При издаване на оспорваният АУПДВ не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява неоправдано тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконов нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва.

При това положение, предвид изложеното по-горе, следва да се приеме, че от страна на заместник-директора на ДФ "Земеделие", правилно и в

съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е постановен оспорения в настоящото производство АУПДВ, с който жалбоподателят е изключен от подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" от ПРСР 2007 – 2013 и на същият е издаден акт за установяване на публично държавно вземане в размер 18 831,40 лв., представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. По отношение на него безспорно е налице хипотезата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. на МЗП.

По изложените съображения, съдът приема, че обжалвания Акт № 01-2600/324 от 23.01.2020 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие" е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице, което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на [фирма] се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимално определения размер от 100,00 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], 1303, [улица], ет.4, ап.5, представлявано от управителя В. К. М., чрез процесуален представител – адв.М. М. от САК, Адвокатско дружество „К. и М.“ срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/324 от 23.01.2020г., издаден от Зам.изпълнителния Директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който за жалбоподателя на основание чл.14, ал.1 от Наредба №11 от 03.04.2008г. е установено публично държавно вземане в размер на 18831,40 лева, представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка

211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ за кампаниите 2013г., 2014г. и 2015г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], 1303, [улица], ет.4, ап.5, представлявано от управителя В. К. М., да **заплати** на Държавен фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: